

PHẬT NÓI KINH NĂM THIÊN SỨ CỦA VUA DIÊM LA

Hán dịch: Đồi Tống, Tam tạng Pháp sư Huệ Giản.

Việt Dịch: HT. Chánh Lạc

---o0o---

Nguồn

www.quangduc.com

Chuyển sang ebook 11 - 8 - 2009

Người thực hiện : Nam Thiên – namthien@gmail.com

[Link Audio Tại Website http://www.phatphaponline.org](http://www.phatphaponline.org)

---o0o---

Nghe như vậy:

Một thời Phật ở tại vườn ông Cấp Cô Độc, rừng cây ông Kỳ Đà, nước Xá Vệ. Đức Phật bảo các Tỳ kheo:

–Hãy khéo lắng nghe và ghi nhớ! Ta dùng thiên nhãn suốt thấy mọi người lúc sống lúc chết đi đến đường thiện, đường ác, hoặc có người xấu ác, hoặc có người đồng mãnh, hoặc có người khiếp nhược, hoặc sanh đường thiện, hoặc sanh đường ác. Phàm con người đã tạo tác hành động thế nào ta đều phân biệt mà biết được cả. Hễ con người thân làm ác, miệng nói lời ác, ý nghĩ điều ác, hủy báng hiền thánh, tà kiến, tà hạnh, người ấy lúc mạng chung liền đọa vào ác đạo, rớt vào địa ngục. Còn người thân làm điều lành, miệng nói điều lành, ý nghĩ điều lành, khen ngợi bậc hiền thánh, chánh kiến, chánh hạnh, người ấy khi mạng chung liền sanh lên thiên thượng, nhân gian.

Như vậy, này Tỳ kheo, ta dùng thiên nhãn quan sát lúc trời mưa, trong khi nước mưa rơi xuống, ta thấy hễ một bong bóng nước nổi lên thì một bong bóng nước biến mất. Ta thấy con người khi chết, thần thức xuất sanh, người

có sắc đẹp, người có sắc xấu, người thì đông mãnh người thì khiếp nhược, hoặc sanh vào chỗ lành, hoặc sanh vào chỗ khổ, tự sống, tự chết, như bong bóng nước không khác.

Lại nữa, thí như có người lấy tơ năm màu, xâu ngọc lưu ly. Vì ngọc trong suốt cho nên tơ màu xanh, vàng, đỏ, trắng, đen đều hiện rõ ràng. Ta thấy người chết thân hồn xuất sanh cũng lại như vậy. Lại như đêm tối, lấy ngọc minh châu treo trước cửa cung, có người đứng ở một chỗ, nhìn kẻ ra người vào nơi cửa đều thấy rõ ràng. Lại có người ở trên lầu cao, nhìn thấy ở dưới, kẻ đến người đi, kẻ chạy, người đi bộ, kẻ ngồi, người đứng rõ ràng. Ta thấy con người khi chết thân hồn đi đầu thai, hoặc đọa chánh, xấu ác, đông mãnh hay khiếp nhược, như những điều họ đã làm ra, ta phân biệt biết rõ.

Đức Phật bảo các Tỳ kheo:

–Con người khi sống ở thế gian, do bất hiếu với cha mẹ, không cung kính sa môn, đạo nhân, không thực hành nhân nghĩa, không kiềm chế tâm, không học kinh giới, không sợ đời sau, người ấy khi chết thân hồn phải đọa vào địa ngục của Diêm Vương. Sứ giả liền bắt đem đến thưa với vua:

–Đây là kẻ xấu ác. Kẻ này làm điều phi pháp, bất hiếu với cha mẹ, không tôn kính sa môn, đạo nhân, không theo nhân nghĩa, không có thể kiềm chế tâm, không có phước đức, không khiếp sợ cái chết, cần phải để cho họ thấy tội ác của mình, cúi mong Đại vương hãy xử phạt chúng. Như vậy, Diêm Vương theo thường lệ, trước tiên dùng lời khuyên răn, cho hiện ra năm vị thiên sứ để dùng lời thẳng thắn để xét hỏi:

–Người há không thấy người của thế gian lúc còn trẻ thơ, ngã nhào trên phân, tiểu, không thể tự che chở cho mình, miệng không biết nói, cũng lại không biết điều tốt, điều xấu chẳng?

Người ấy thưa:

–Tôi có thấy điều ấy.

Vua bảo:

–Người tự cho rằng riêng mình thì không có điều ấy sao? Thần thức con người theo hành động, lúc mạng chung liền có tái sanh. Tuy chưa thể thấy,

nhưng thường phải làm việc thiện, tự đoan chánh thân mình, đoan chánh tâm mình, đoan chánh ý mình. Vậy tại sao ngươi lại buông lung tâm ý?

Người ấy thưa:

–Tôi quả thật là người ngu si, mê muội, không biết gì chẳng?

Vua nói:

–Tự vì ngươi ngu si làm điều ác. Lỗi này đâu phải do cha mẹ, sư trưởng vua trời, sa môn, đạo nhân tạo ra đâu. Tội này là do ngươi, há lại vì không thích mà nó đĩnh chỉ sao? Nay ngươi phải thọ lấy. Đó là Diêm Vương hiện ra thiên sứ thứ nhất.

Diêm Vương lại hỏi:

–Khi ngươi đang làm người, sứ giả của trời lần lượt đi đến, vậy ngươi có thể biết chẳng?

Người ấy thưa:

–Quả thật tôi không hay biết.

Vua bảo:

–Ngươi có thấy người đàn ông, đàn bà lúc tuổi về già, tóc bạc, răng long, gầy còm, ốm yếu, còng lưng mà bước, đứng ngồi đều phải chống gậy chẳng?

Người ấy thưa:

–Tôi có thấy như vậy.

Vua bảo:

–Ngươi cho rằng chỉ riêng người là không bị già chẳng? Phàm con người đã có sanh thì đều phải có già. Lẽ ra đang lúc cường tráng phải thường làm việc thiện, đoan nghiêm thân, miệng và tâm, phụng hành kinh giới, sao lại tự mình buông lung?

Người ấy thưa:

–Tôi đúng là người ngu si, ám muội vậy.

Vua bảo:

–Tự người ngu si làm điều ác đâu phải là lỗi của cha mẹ, vua trời, sa môn, đạo nhân đâu. Tội này do người, há lại vì không thích mà nó đình chỉ sao? Nay người phải thọ lấy. Đó là Diêm Vương chánh thức dạy bảo, hiện ra thiên sứ thứ hai vậy.

Diêm Vương lại hỏi:

–Trong khi làm người, người há lại không thấy những người nam, người nữ ở thế gian, lúc bị bệnh tật, thân thể đau khổ, đứng ngồi không yên, mạng sống mong manh, các thầy thuốc đều bó tay không thể cứu chữa được chăng?

Người ấy thưa:

–Tôi có thấy như vậy.

Vua bảo:

–Người cho rằng người không bị bệnh chăng? Con người lúc già đều sẽ có bệnh. Lẽ đáng ra lúc cường tráng người phải siêng năng làm điều thiện, phụng hành kinh giới, đoan nghiêm thân, miệng, ý, sao lại tự mình buông lung?

Người ấy thưa:

–Tôi quả thật là kẻ ngu si, ám muội.

Vua bảo:

–Vì người ngu si, ám muội, làm điều ác chứ đâu phải lỗi của cha mẹ, vua trời, sa môn, đạo nhân? Tội này chính do người làm, há vì không thích mà nó đình chỉ sao? Nay người phải thọ lấy. Đó là Diêm Vương chánh thức dạy bảo, hiện ra thiên sứ thứ ba vậy.

Diêm Vương lại bảo:

–Lúc làm người, người há không thấy người chết ở thế gian, tử thi hoặc chôn xuống đất, hoặc bị hư tổn, từ một ngày cho đến bảy ngày da thịt bị bại hoại, chồn cáo trăm thứ chim đều chạy tới xác đó để ăn. Hễ con người chết thì thân bị hư nát, gớm ghê cả.

Người ấy thưa:

–Quả thật tôi có thấy như vậy.

Vua bảo:

–Người cho rằng chỉ riêng người là không chết sao? Phàm con người đã có sống đều phải có chết. Lẽ ra ở thế gian phải thường làm việc thiện, tinh tấn thân, miệng, ý để phụng hành kinh giới, sao người tự mình buông lung?

Người ấy thưa:

–Tôi quả thật là người ngu si vậy.

Vua nói:

–Tự người đã tạo ra điều ác, đó đâu phải là lỗi của cha mẹ, vua trời, sa môn, đạo nhân? Tội này do người tạo ra, đâu có phải vì không ưa thích mà nó chấm dứt sao? Nay người phải tự lãnh thọ lấy. Đó là Diêm Vương chánh thức giáo hóa, hiện ra thiên sứ thứ tư vậy.

Diêm Vương lại hỏi:

–Khi làm người, há người lại không thấy những người xấu ác của thế gian bị quan lại bắt bớ, xét thấy tội trạng cần phải dùng hình pháp để xử trị, hoặc chặt tay, chặt chân, hoặc xẻo mũi, xẻo tai, dùng cây vót nhọn đánh đập làm rách da rách thịt, dùng cát nóng, dầu sôi sùng sục đổ lên thân hình, hoặc bỏ vào trong áo vải to để đốt, hoặc treo dầu lên mà nướng lúc ban ngày, hoặc mổ, cắt cơ thể rã rời, hoặc bị các độc tố đau đớn thâm chằng?

Người ấy thưa:

–Quả thật tôi có thấy điều ấy.

Vua bảo:

–Người cho rằng riêng người thì không bị những sự tra khảo độc ác ấy chẳng? Mắt người đã nhìn thấy sự tội, phước của thế gian rõ ràng rồi, sao lại không làm việc thiện, giữ gìn thân, miệng, ý để phụng hành kinh đạo, tại sao tự mình lại buông lung?

Người ấy thưa:

–Tôi quả thật là người ngu si.

Vua bảo:

–Người đã tự dùng tâm mình để làm điều không trung chánh, đó không phải là lỗi của cha mẹ, vua trời, sa môn, đạo nhân. Nay tội báo tai ương này người phải lãnh lấy, đâu có phải vì không thích mà nó đình chỉ đâu? Đó là Diêm Vương dạy điều trung chánh, hiện làm thiên sứ thứ năm vậy.

Đức Phật nói xong, các đệ tử đều lãnh thọ sự giáo giới của Ngài, tất cả đều đến trước đánh lễ đức Phật.

PHẬT NÓI KINH NĂM THIÊN SỨ CỦA VUA DIÊM LA

--- o0o ---
Hết